

Пѣтникъ

Вѣятъ диви вѣтрове,
пада пожълтѣлата шума.
Оголѣли лесове
шепнатъ дума подиръ дума:

— Бързай, пѣтнико, че ей
ще те стигне тъмна вечеръ,
нѣма месецъ да изгрѣй,
а селото е далече. . .

Нека пада мракъ надъ друма,
нека вѣтърътъ да вие,
нека брулнатата шума
пѣтищата да покрие —

азъ ще стигна въвъ селото,
дето майка ми по здрачъ
ще цѣлуне по челото
своя вѣренъ синъ презъ плачъ.

Вѣйте, диви вѣтрове,
падай, пожълтѣла шума!
Мойта майка ме зове
отдалече съ родни думи!

